

Čestmír pak vždycky říkal, že ten rámec příběhu o mládeži z roku 1968 a ten fór, že je to spojení s písničkami těch let, potom ukradl Filip Renč ve svých *Rebelech*. Právě to je ovšem nepostižitelné.

V poslední době se zdá, že vás divadlo láká stále víc. Jako autora i režiséra. Sledujete, co se na divadle děje? A co se vám líbí a co ne?

Začnu od konce. Někdy si myslím, že jsme až příliš orientovaní na anglickou dramaturgii, že bychom se měli víc otevřít i jiným směrům. Četl jsem např. zajímavé severské hry... Je to ovšem dáno i tím, že je tu silná skupina překladatelů právě z angličtiny. S moji ženou jsme se takhle bavili i o muzikálech. Ty jsou myslím u nás dělané hodně starým způsobem. Je to, jako bychom se dívali jen na černobílé filmy z 60. let. Tenhle silný, lidový žánr by si asi zasloužil nějakou injekci, nějakou opravdu tvůrčí inovaci. Osobně jsem u nás neviděl muzikálovou inscenaci, která by chtěla opravdu něco říct.

Z toho, co jsem viděl, se mi naopak líbí divadlo, které dělá Alice Nellis. Myslím, že má na to šťastnou ruku a že se dobře sešly se Zuzanou Bydžovskou. To mám rád.

A pokud jde o to, že mě divadlo láká víc než film... Od divadla prostě dostávám nabídky. Jako tu z Polska. U divadla nejsem – na rozdíl od filmu – někde ve vzduchoprázdnu, nebo v moci anonymních úředníků, kteří dnes v Evropě o osudu filmu rozhodují.

Jste kmenový spolupracovník Dejvického divadla, ale pracoval jste i s bratislavskou Astorkou. Soudě z informací z internetu ani to není všechno: Alfred ve dvoře uvedl ryze ženskou produkci *Už muž, kde jediné mužské jméno je u spolupracujícího režiséra: Petr Zelenka*. Dáváte se i na pohybové divadlo?

Víte, jak to vzniklo? My jsme byli s Petrou Lustigovou domluvení, že budou mít připravené nějaké scény, nějaký poloctar, a já z toho pak vyberu to, co mi bude připadat nejzajímavější. Protože jsem neměl čas se tomu příliš věnovat. Ale dopadlo to tak, že měly premiéru zároveň s *Tereminem*. Takže jsem to vůbec neviděl. Ani ten výsledný tvar. Protože to pak zase přestaly hrát.

To je dokonalá režíre budoucnosti. Zcela virtuální. Taková, jejíž výsledek jste ani neviděl.

No jo, trumfnul jsem i Morávka. Dlouho nic a pak dvě inscenace naráz. Jen je nevyhoda právě v tom, že jsem tu jednu inscenaci vůbec neviděl.

Tak či onak může váš příklon k divadlu leckoho překvapit. Film lze přetáčet, stříhat, dovést k dokonalosti, čemuž se divadlo vzpírá. Navíc je film daleko velkolepější, světovější umění.

Mám větší úspěchy s divadlem než s filmem. Hlavně životnost textu, neříkám že inscenace, je oproti filmu krásně dlouhá. Film je uveden doma, můžete si ještě vybrat nějaký festival v cizině, na kterém bude zahraniční premiéra, a pak velmi rychle stárne. Za dva, tři měsíce je pryč.

To je přeci pravda, jediné z hlediska toho prvotního nasazení do kin, ne?

Ale to je jediné hledisko, které existuje.

Pak se ale ty filmy šíří dál, hrají se v televizi, prodávají na videích a DVD...

Ano, ale v kinech se nehrají. Filmová verze *Příběhů obyčejného šílenství* rok po premiéře už není v kinech, ale divadelní inscenace se pořád hraje, a text cestuje po světě – hraje ho nějakých patnáct divadel.

Myslel jsem si, že vás divadlo zaujalo tou napínavou nejistotou, tím, že je každé představení jiné. A pak, že je trochu jiný i ten kontakt s diváky. Na divadle je reakce publika – maličko podobně jako třeba u rockového koncertu – okamžitá a přímá...

Ten kontakt je i u filmu. Rozdíl je v tom, že u divadla je vývoj k premiéře – jako k určité kulminaci – přirozený. Kdežto u filmu přípravy natáčení, střih... to jsou takové bloky, mezi kterými jsou velké pauzy. Vy se na premiéře sejdete s lidmi ze štábu – třeba s osvětlovači – a oni mezitím udělali další dva, tři filmy. Čas u práce na filmu neplyne vůbec logicky. Ve střížně, když přijdete o dvě hodiny pozdě, tak si toho stříhač ani nevšimne. Na natáčení, když přijdete o minutu pozdě, tak je průšvih, protože tam každá minuta stojí tisíc korun nebo kolik. To je na filmu divné. Divadlo je oproti tomu přirozené.

Možná máte rád divadlo i proto, že je přes jistou permanentní nehotovost a zároveň velkou pomijivost svobodnější.

Já zrovna tu proměnlivost na divadle rád nemám. Vždycky si říkám, to bude krásné, uděláme něco, co se bude věčně proměňovat, a pak se přistihnu, že bych to rád nějak fixoval. A pomijivost divadla mě vysloveně trápí.